

Tisková zpráva: Tři ženy popularizují stárnutí, autismus a emancipaci

V nakladatelství Host jsme vydali tři non-fiction, které svým způsobem reflektují ženské životy.

Lenka Kapsová: *Padesátka*

Co řeší ženy po padesátce? Jde o to přechod přežít, nebo ho vědomě prožít – a dokonce si to užít? Překladatelka a pedagožka Lenka Kapsová se díky zkoumání vlastní menopauzy pustila do rozhovorů s téměř šesti desítkami žen a napsala na základě nich knihu *Padesátka*.

Je o vnímání vlastního těla, vztazích, kariéře, sexualitě, spiritualitě, dospívajících a dospělých dětech, starých rodičích – a hlavně o tom, jak stárnout po svém.

„Žádné z témat, které ženy řeší, není banální nebo bezvýznamné. Je to paradoxní, ale třeba téma krásy, které se zrovna může jevit jako povrchní, se mi v rozhovorech se ženami nejen pořád vracelo, ale bylo vlastně i na samém začátku mého psaní. Co je to vnitřní a vnější krása? Jak hluboko sahá? Kvůli komu o ni usilujeme...? Je to téma, které nás může dovést docela daleko. Třeba k vlastnímu sebepřijetí. Jak je možné, že zpovídám převážně vzdělané ženy, intelektuálky a ženy duchovně zaměřené – a stejně skoro všechny tu rovnu vzhledu řeší a vztahují se k ní? Kdyby to nebylo důležité, mávly by nad tím tyhle ženy rukou. Jenže otázka, koho vidí v zrcadle, je pro ně v téhle fázi z nějakého důvodu důležitá. Protože možná ve skutečnosti ani tolik neřešíme, co v zrcadle vidíme, ale koho tam vidíme. Je to otázka identity. Mění se váš obraz, ale díváte se na sebe, na sebe celou, vidíte jiné tělo, ale jste to pořád vy. To není povrchní! Je to nemilé, když vidíte svoje tělo chátrat. Ale pohled do zrcadla směřuje hlouběji. Jak souvisí moje padesátileté já s tím dvacetiletým, třicetiletým? Jsem to pořád já, po tolika letech a dětech? Co z toho někdejšího v téhle životní fázi zahodím či odložím, a co je naopak bytostně moje? K tomu všemu můžou úvahy o vráskách, šedinách i přibírání nakonec vést,“ říká překladatelka a spisovatelka Lenka Kapsová ve své *Padesátce*.

Za poslední roky se v souvislosti s ženskou emancipací otevírají různá témata počínaje sexuální násilím a konče platovou nerovností, téma ženského stárnutí bylo však stále opomíjené. Díky práci Lenky Kapsové to důstojně napravujeme.

Silvie Lauder: *V pasti pohlaví*

Zásadní příspěvek do české debaty o postavení žen a feminismu. Novinářka z Respektu Silvie Lauder píše srozumitelně a jasně: více otevřenosti, rovnosti a spravedlnosti by prospělo všem bez rozdílu. Na čem se ženská emancipace v Česku zadrhla a jaké to má následky? Nejen pro samotné ženy, ale rovněž pro celou společnost, ať už jako strukturální znevýhodnění postihující celé rodiny, nebo téměř všudypřítomné násilí — symbolické, slovní, sexuální.

„Jak je možné, že se ženy ocitly v podřízeném postavení, když je jich v populaci víc než mužů? Jak a kdy se to vlastně celé stalo? Když se v afrických savanách při lovu zvěře jasně ukázala fyzická převaha mužů? Nebo když se lidé usadili jako zemědělci, začali hromadit majetek a najednou bylo potřeba zajistit, aby tento majetek zůstal v rodině? Nebo až mnohem později, v devatenáctém století, které sice v teorii všem přineslo nevídaná občanská práva, ale zároveň na ženy uvalilo nové, v dřívějších dobách nepoznané restriktce a omezení? A jak je možné, že k tomu došlo bezmála ve všech světových

kulturách, i když se vyvíjely bez vzájemných vlivů?

Potíž je v tom, že to neví vůbec nikdo. Přesněji řečeno — nikdo to neví s jistotou, a tudíž se musíme spolehnout na několik hypotéz, přičemž všechny mají mnoho úskalí. O teoriích můžeme dále debatovat, avšak naprosto není pochyb o tom, že tato záhadná nerovnováha stále platí i v jednadvacátém století. Přestože po nějakých sto padesáti letech, během nichž proběhly ohromné společenské a politické změny, je tato nerovnováha vůbec nejmenší v historii, pořád zbývá poměrně dlouhý seznam problémů, které ženám brání v důstojném, svobodném životě. A to jak v globálním kontextu, tak v tom domácím, českém, byť samozřejmě v každém jinak,“ píše Lauder v úvodu knihy *V pasti pohlaví*.

Respektovaná novinářka rozkrývá důvody i důsledky genderové nerovnosti.

Clara Törnvalová: *Autistky*

Dospělá žena s vysokofunkčním autismem je pro nás prakticky neznámým fenoménem — pokud se objeví ve filmu či literatuře, pak pravděpodobně jako ženská verze mužského nerda se zájmem o počítačové hry, matematiku, Rubikovu kostku nebo vlakové jízdní řády. Švédská spisovatelka Clara Törnvallová, již byl autismus diagnostikován ve dvaadvaceti letech, zjistila, že její prožívání a chápání se od běžných představ o autismu velmi liší. Proto vykresluje jiný obraz. Ve svém osobním vyprávění mísí prvky literatury faktu s rozhovory s autistkami a zpochybňuje náš pohled na normalitu a odchylky od ní. Zaměřuje se na skupinu žen, které byly ve společnosti dosud neviditelné.

„Kam až má paměť sahá, vždycky jsem se cítila odlišná. V duchu počítám. Od osmnácti let jsem vystřídala šest různých terapeutů na sebeterapii, tři párové, potažmo rodinné terapeuty, dvoje antidepresiva a nejrůznější prášky na utišení úzkosti, přečetla jsem stohy knih a článků o psychických problémech a strávila víkend v blázinci. Nepomohlo to. Nic z toho, o čem se mluví či píše, neodpovídá realitě a na mě se to nevztahuje,“ píše kulturní redaktorka a producentka švédské rozhlasové stanice P2 ve své knize *Autistky*.

Podobně jako Lenka Kapsová, i ona začala svoji knihu zkoumáním svého vlastního problému – a i ji hledání odpovědí dovedlo k napsání knihy, která má pomoci ostatním s tímž problémem se v něm alespoň trochu zorientovat.

Neváhejte se na mě obrátit, pokud budete chtít zaslat recenzní výtisk. Ráda vás s autorkami rovněž propojím kvůli rozhovorům.

Klára Kubíčková
nakladatelství Host
774 443 602
kubickova@hostbrno.cz
www.hostbrno.cz